

ощта да са опредѣли. Нека! ако пътекътъ на живота ми са отсѣпва, нека поне до послѣдното си зърно той бѣде свѣтливъ! Но ако са спасѣнъ, да, ако уцѣлѣнъ . . . остатъкътъ на съществуваніето ми са прѣдвѣщава лучезарно и чисто както лунната свѣтлина на възлѣтъ. Надъ голѣмата бездна, въ която най подиръ ще паднѣ, гледамъ свѣтлѣны почести, блаженство и сполуки; но какъ? И като ми са предсказватъ подиръ опасността толкози добрини, туй не е ли знакъ че опасността нема да ма наддѣлѣе? сърцето ми дума *надѣй са*, сърцето ми подскача отъ радостъ за бѣдѣщето, дързновеіето му ми служи за най вѣрно предвѣщаніе. Ако е было предопредѣлено да умрѣ толкози нечакано и скоро, сѣнката на смъртъта щѣше да ма покрѣе, трѣбаше да ма мѣчи ледяното предчувствіе на бѣдѣщето ми бѣдствіе, засмѣната вътрѣ въ мене душа ще искажаше въ една мрачна меланхолия, ужаса и страха на Коцата, но ти са усмива и засмѣхната ѣ е знакъ на спасеніето ми.»

Слѣдъ този монологъ той са подигнѣ неволно отъ стола си и отида на рѣшетката отъ дѣто пакъ вни очи въ звѣздната твърдъ. Когато лекото духанье на вѣтъра му расхлаждаше челото, умътъ му са прибираше постепенно въ предниното си спокойствіе и очитѣ му като са отведохъ отъ звѣздытъ, които една слѣдъ друга са възносяхъ въ небеснытъ храмины, наведохъ са неостѣлено къмъ пространството на земната повърнина. Тѣмвы сѣ подигахъ въ мълчеливото пристанище стѣлновѣтъ на корабитѣ, и по сичката ошѣзи околността на раскошеството и на труда мълчеше съвршенно шумната глъчка на деня. Никаква свѣтлина, освѣнъ пѣкои звѣзды които тукъ тамъ блѣстяхъ и само изъ-подъ свода на пѣкой храмъ или на пѣкой колонада свѣтлѣчата на лампадытъ са бореше противъ бѣлизията свѣтлина на пробуждающата са Зора. Никакъвъ екъ не са чуваше отъ заспалыя градъ, който плаваше посрѣдъ шумната бури на разны и многочисленны страсти. Неподвижны и студены потоцитѣ на живота покояхъ са видѣнцы отъ сѣня. Околчастытъ мраморитѣ стѣпала на циркъ, на който кръговидното очертаніе представаше заспала балена, заключихъ безкрайно пространство, отъ което са издигаше тънка мъгла която ечесижта послѣ са разнасяше по клончастытъ на около дървета. А Помпеи са виждаше тогасъ като градъ на мъртвѣцы, тъкмо какътъ дносъ са представя предъ очитѣ на очуденныя пѣтникъ, седемнайсетъ вѣка подиръ страшното си разрошеніе. (а)

(а) Сиръ Валтеръ Скотъ като дошълъ първый пѣтъ съ Вилхема Гелли извикълъ, «градътъ на мъртвытъ!» туй е было единичка му дѣчти забѣлѣжка.